

Döme Barbara

Szüret

A szőlőtőke tövében gubbasztok, teljesen elgémberedtek a szárnyaim. Egy napja vagyok angyal, szokatlan, hogy a hátamon vannak azok az izék. Olyan hirtelen történt minden. Csak pár napja haltam meg. Azok után, amiket tettem, nem számítottam rá, hogy végül az angyalok közé kerülök.

Csak egy angyal vagyok, aki ma csodára vár. A domboldalon emberek, felém tartanak. Nem kell elbújniom, nem láthatnak engem, legalábbis ezt mondták az első angyali eligazításon, mielőtt elindultam. Remélem, nem derül ki, hogy már az első alkalommal hazudtam és szabályt szegtem. Eredetileg egy fiatal lányhoz kellett volna eljutnom, aki épp szerelmi bánatban szenved, és emiatt öngyilkosságon töri a fejét. Meg kell mentenem az életét. De mielőtt ezt megteszem, ide repültem, hogy láthassam a kislányomat, életemben először. Tudom, ez furcsán hangzik, de elmagyarázom.

A háború alatt sokat nélkülöztünk. Édesanyámék hat gyereket neveltek, én vagyok a legidősebb. Tizenhét évesen már napszám-ba jártam, hogy hozzátehessek valamit a családi költségvetéshez. Kapáltam, kukoricát címereztem, gyümölcsöt szedtem, ami jött.

Egy napon idegenek törtek be a házukba. Katonák voltak, vagy mások? Nem tudnám megmondani, minden annyira gyorsan történt. Egyedül voltam a nyári konyhában, főzni készültem. Esélyem sem volt védekezni, két markos férfi rontott rám, lefogtak, az egyik megtette velem azt, amit azelőtt férfi még soha. Némán túrtem, hogy megerősokoljon. Most is érzem az izzadság és a dohány szagát. Senkinek nem szóltam az esetről, félttem, hogy megszólánának, hogy többé senki sem nézne rám a faluban. A véres fehérneműt elástam a kertben, és mindaddig senkinek

nem beszéltem róla, amíg kerekedni nem kezdett a hasam. Tizenhét éves voltam, tudatlan falusi lány.

Csak egy angyal vagyok, aki ma csodára vár. A falubeliek megérkeztek a szüretre. Mindent lepakolnak, az egyik szőlőtőke tövébe leraknak egy fonott kosarat. Nagybacska kosár, látszik, nem elemózsiát szállítanak benne. Gőgicsélést hallok. Torkomban dobog a szívem, nem tudtam, hogy az angyalok is éreznek hasonlót. Ma végre megnézhetem a kislányomat, lát-hatom az arcát, amit eddig soha. Ösztönösen igazítok a ruhámon. Aztán arra gondolok, ő úgysem lát engem, hiszen az élők nem látják a holtakat, még akkor sem, ha azok angyalokká változnak. Felállok a szőlőtőke mellől, és a kosár felé indulok.

Édesanyám hamar észrevette, hogy másállapotban vagyok. Napokig sírt, amikor elmondtam neki, mi történt. *Hát miért nem szóltál,* zokogott, majd elintézte, hogy az ország másik felébe utazhassak megszülni a gyereket. A szomszédasszony húga ment oda férjhez, náluk töltöttem a terhességemet, és ott hoztam világra a gyermekemet. A faluban mindenki úgy tudta, egy ritka betegség támadta meg a tüdőmet, amit egy szanatórium-ban kezelnek a hegyekben. Mire a kislány megszületett, már meg is voltak az örökbefogadó szülei. Úgy vitték el, hogy meg sem néztem. Nem akartam látni, gyűlöltem az apjával együtt. Miután hazamentem a faluba, többé nem beszélünk a gyerekről.

Aztán egyik éjjel furcsa zajra ébredtem. Kinyitottam a szemem. A plafonon csecsemők masíroztak pelenkában, fegyverrel a kezükben. Az egyik megállt, engem nézett. Szép, gesztenyebarna haja volt, de az arcát nem láttam tisztán. Sírt, a szeméből betűk peregtek, azok aztán szavakká fonódtak: ANYU, ÉN VAGYOK!, ezt könnyezte. Mellém bújt az ágyban, így aludtunk hajnalig. Eljött a következő este is, és ezután minden éjszaka, de az arcát végig valamiféle homály fedte. Megszoptattam, tisztába tettem, ringattam. Aztán egy héttel ezelőtt a fegyveres csecsemők levelet hoztak, a lányom már nem volt velük. Az írásban az állt, a gyermekem nem jön többé, el-

szakították tőlem. Elszakították, ahogyan az országunk több részét is. Nem akartam beletörődni, annyira megszerettem. Elhatároztam, megkeresem, hazahozom, mert az én gyermekem. De addigra lezárták az új határokat, nem engedtek át abba az országrészbe, ahol megszülettem a lányomat. Hiába küldtem levelet, soha nem ért célba. Azt suttogják, mindet felbontották, s amit úgy ítélték meg, eltüntettek. Látni akartam a gyermekemet, és magamhoz ölelni. Éreztem, bármire képes lennék azért, hogy visszakapjam.

A falunkban él egy asszony, azt suttogják, boszorkány. Titokban felkerestem. *A halál a megoldás*, mondta. Megrémültem, de aztán elmagyarázta, mire gondol. *A holt lelkek előtt nincsenek határok*, mondta. *Ha meghalnál, a lelked oda szállhatna, ahová csak akarod. Akkor újra együtt lehetnél vele.* Adott egy örleményt, *főzz belőle erős teát, azt idd meg, ha készen állsz*, tanácsolta. Nem volt kérdés, hogy megteszem. Csak egy dologtól tartottam, hogy a pokolra jutok a tettemért. De a Jóistennek más terve volt velem, őrangyal lettem, vigyáznom kell azokra, akik öngyilkosságon törnek a fejüket, hogy így vezekeljek.

Csak egy angyal vagyok, aki ma csodára vár. Aki megszőkött már az első küldetése elől, és titokban felkereste elhagyott gyermekét. Elöttem fekszik a szőlőtöke alatt a mózeskosárban. Gesztenyebarna haja és pufók arcocskája van. Hat hónapos. Békésen szuszog, de ha ébren lenne, akkor sem láthatna. Nézem, sírhatnékom van, de az angyalok nem tudnak sírni. Aztán, mintha valaki megbökte volna, hirtelen kinyitja a szemét. Engem néz, nincs kétségem. Kis-lányom, mondom neki. Rám mosolyog. Most már biztos vagyok benne, hogy lát engem. És nemcsak lát, de hadonászik a lábával, gögicsél. Párnás kis kezét felém nyújtja, egyenesen felém, mintha azt kérné, vegyem fel. Dübörgést hallok, látom a menetelő pelenkásokat, kezükben fegyverrel. Körbevesznek minket. Lehajolok a kosárhoz, kiveszem a lányomat, magamhoz ölelem. Lesétálunk a dombon, az érett szőlőfürtök között, át a lezárt határszakaszon. Senki nem néz ránk, csak egy félkarú határőr biccent felénk mosolyogva.